

IV. negyedév

1. szombat, 2013. október 5.

A jellem, a cselekedetek eredménye

„Aki hű a kevesen, a sokon is hű az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.“ (Lukács 16, 10)

Lelkiismeretes teljesítése mindannak, amit a világ általában jelentéktelennek tart: az ételsiker titka. Kis könyörületességek, csekélynek látszó önmegtágadások, segítő, egyszerű szavak, az apróbb bűnök feletti örökődés: ez a kereszténység. A mindennapi áldások háládatos elfogadása, a mindennapi, kínálkozó alkalmak bölcs elfogadása, a ránk ruházott képességes szorgalmas ápolása: ezek azok a dolgok, amelyeket a Mester elvár tőlünk.

Aki hűségesen eleget tesz apró kötelességeinek, az felkészül arra is, hogy a nagyobb felelősségeknek is megfeleljen. Az ember, aki barátságos és udvarias a mindennapi életben, aki nagylelkű és béketűrő a családjá körében, akinek szemei előtt az otthona boldogsága lebeg, az kész a Mester szavára minden önmegtágadásra és áldozatkészségre.

Vagyonunkat a legszívesebb készséggel adhatjuk Isten ügyére, de mindez csak akkor számít valamit, ha szerető és háládatos szívünket is odaadjuk. Akik hűséges misszionáriusok kívánnak lenni, azoknak előbb a saját otthonukban kell hűséges missziómunkát végezniük. Akik a Mester szőlőjében akarnak dolgozni, azoknak előbb azon a kis darab szőlőn kell lelkiismeretes munkát végezniük, amelynek megművelését az Úr a gondjaikra bízta.

Az ember olyan, „amilyen gondolatok lakoznak a szívében”. Gondolatok tömege adja egy közönséges nap történetét; gondolatainknak oroslánrészük van a jellem kialakulásában. Gondolatainkat szigorúan kell ellenőriznünk; mert egyetlen tisztátalan gondolat is mély benyomást gyakorol az elmére. Ha a gondolatok tiszták és szentek, az ember javul általuk. Ezzel élénkebb a lélek lüktetése, és gyarapodik a készség a jócselekedetekre. És ahogyan egy esőcsepp is előkészíti a másik útját a talaj nedvesítésére, azonképpen egy jó gondolat utat nyit a továbbiaknak.

A leghosszabb lánc is egyes láncszemekből áll. Ha a láncszemeknek csak az egyike is hibás, az egész lánc értéktelen. Ugyanígy vagyunk a jellemmel is. A jól kiegyensúlyozott jellem az egyes, jól elvégzett cselekedetek láncszemeiből alakul. Ha egy jellemhibát, ahelyett hogy legyőznénk, inkább ápolunk, ez már tökéletlenné teszi az embert, és bezárja előtte a Szent Város kapuját. Aki a mennybe akar jutni, annak jellemén nem szabad szeplőnek, foltnak vagy más hasonlónak lenni. Mert nem léphet be oda semmi tisztátalan. A megváltottak seregében egyetlen fogyatékoságnak sincs helye.

Isten műve teljes és tökéletes, részleteiben és egészben. Éppen olyan szerető gondoskodással teremtette meg a rét minden egyes fűszálát, mint az egész nagy világot. Ha tökéletesek kívánunk lenni, akkor a legcsekélyebb dolgokat is hűségesen kell elvégeznünk. (ÜI, 93-94)

2. szombat, 2013. október 12.

Isten kegyelmével körülvéve

„Sok bánata van a gonosznak, de aki bízik az Úrban, kegyelemmel veszi azt körül.” (Zsolt 32, 10)

Sokszor úgy véljük, hogy azoknak, akik Istent követik, sokkal több bajuk van, mint a hitetleneknek, és az ösvény, amelyen járnak: egyenetlen. De vajon a bűnös a világi élvezeteket határtalanul élvezi? Ó, nem! Vannak pillanatok, amikor a bűnös szörnyen nyugtalan. Fél Istentől, de nem szereti Őt.

Vajon a Törvény áthágói mentesek-e a csalódásoktól, elkese-
redésektől, földi veszteségektől, szegénységtől, kétségbeesésektől?
Sokuknak súlyos, idült betegsége van, és nincs egy hatalmas, erős
Istenük, akire támaszkodhatnak, nem erősíti őket a felülről jövő
kegyelem, hogy támogassa őket a tehetetlenségükben. Csak a saját
erejükre támaszkodnak. A jövő tekintetében sincs reménységük, ha-
nem kínozza őket a bizonytalanság; így, amikor eljön a haláluk ideje,
a feltámadás hajnalába vetett öröm nélkül hunyják le a szemüket,
mert semmilyen remény nem vigasztalja őket annak tekintetében,
hogy részük lesz az első feltámadásban.

A keresztény is hajlamos a betegségekre, csalódásokra, szegény-
ségre, rágalmozásokra, kétségbeesésekre. De mindezek közepette
szereti Istent, eldönti, hogy az Ő akaratát követi, és semmit annyira
nem értékel, mint Isten jóváhagyásának jeleit. Kitéve a bajok viha-
rának, és a változó életkörülményeknek, tudja, hogy van valaki, Aki
mindenről tud, valaki, Aki odahajtja fülét a szomorúak és a szeren-
csétlenek kiáltásaihoz. Valaki, Aki együtt érez a szomorúszívűekkel,
és Aki enyhíti szívük félelmeit.

Minden baj közepette, a keresztény erős vigaszra számíthat. És ha az
Úr meg is engedi, hogy utolérje őt egy hosszas, súlyos betegség, még mi-
előtt lehunyja a szemét és meghal, mindezeket képes lesz vígan elvisel-
ni... Mennyei meglelégedéssel tekint a jövő felé. Egy rövid pihenés a sír-
ban, s akkor az Életadó feltöri a halál bilincseit, kiszabadítja a foglyokat,
és a porágyukból a halhatatlanságba emeli őket, hogy többé soha ne lás-
sanak fájdalmat, szomorúságot és halált. Ó, mily keresztényi reménység!
Legyen ez a keresztényi reménység az enyém és a tied! (Letter 18, 1859)

3. szombat, 2013. október 19.

Mi a hit?

*„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dol-
gokról való meggyőződés.” (Zsid 11,1)*

A Krisztusba vetett hit nem a természetünk része, hanem Isten te-
vékenységének eredménye az értelmünkben, a Szentlélek – lélekben

4. A hit és az érzések közötti különbség

„Mert hitben járunk, nem látásban.” (2Kor 5,7)

Amikor összhangba kerülünk az írott Igével, akkor hittel abban is kell járnunk. Szégyent hozunk Istenre, amikor visszautasítjuk együttérző szeretetét, melyet csodálatosan bizonyított előttünk, amikor az Ő Fiát ajándékozta nekünk. Jézusra nézzünk, imáinkat hittel intézzük Hozzá, és bízunk az Ő erejében. Ha gyakrabban kifejezésre juttatnánk a hitünket, ha jobban örülnénk a Tőle kapott áldásoknak, akkor naponta élvezhetnénk az erőt és az örömet.

Az érzések és a hit annyira különböznek egymástól, mint kelet a nyugattól. A hit nem függ az érzésektől. Naponta szenteljük magunkat Istennek, higgyük, hogy Krisztus megért bennünket és elfogadja áldozatainkat, nem vizsgálgatva magunkat, vajon a hitünknek megfelelő érzésekkel rendelkezünk-e? Nemde rendelkezünk az ígérettel, hogy a mi mennyei Atyánk készségesebben adja nekünk Szentlelkét, mint ahogy földi szülők adják jó ajándékaikat gyermekeiknek? Haladjunk előre, mintha minden imára, melyet Isten trónjához irányítunk, választ kapnánk attól, Aki mindig teljesíti az ígéreteit. Még akkor is, amikor szomorúság nyomaszt bennünket, élvezhetjük az előnyt, hogy szívünk az Úrnak énekeljen. Amennyiben így teszünk, eltűnik a köd és a felhő, előlépünk az árnyékból és a sötétből, az Ő jelenlétének napvilágába.

Amikor megtaníttuk lelkünket, hogy több hittel, több szeretettel, több türelemmel és több bizalommal legyen a mennyei Atya iránt, akkor nagyobb lesz a szívbeli békénk és boldogságunk a világban való összetűzések közepette. Az Úr nem szereti látni, ahogy a gondok szétszaggatnak bennünket és kiragadnak Jézus kezéből. Ő minden kegyelem egyetlen forrása, minden ígéret teljesítője, minden áldás osztogatója... Zarándokutunkon valóban nagyon magányosak lennénk Jézus nélkül. „Nem hagylak titeket árvákul; eljövök ti hozzátok” (Ján 14,18), ígéri Ő. Jegyezzük meg a szavait, higgyünk ígéreteiben, napközben is ismételtessük őket, éjszaka is gondolkodjunk róluk, és legyünk boldogok! (MS 75, 1893)

5. szombat, 2013. november 2.

A mai napra elegendő erő

„... életeden át tartson erőd.” (5Móz 33,25)

Hálás vagyok az Úrnak az ő kegyelmi ígéreteiért, amelyet a népének ígért ma, a mai napra... Az ígélet nem úgy hangzik, hogy ma erőt nyerünk a jövődő bajokhoz, vagy, hogy Ő előre fog gondoskodni a várható jövőbeli nehézségek megoldásáról, még mielőtt azok megjelennek. Amennyiben hitben járunk, várhatjuk az erőt és a segítséget, amikor a körülményektől függően szükségünk lesz rá. Hitben élünk, nem látásban. Isten gondoskodott arról, hogy kérhessük tőle éppen azt, amire szükségünk van. A holnapi kegyelmet nem ma fogjuk elnyerni. Az ember szükséglete alkalom Isten számára... Az isteni kegyelmet sohasem azért kapjuk, hogy hanyagul elfecséreljük, tévesen alkalmazzuk, vagy elferdítsük, illetve hagyjuk berozsdásodni...

Miközben hordozátok a napi felelősségeiteket szeretetben és istenfélelemben, engedelmes gyermekeként jártok elmétek alázatosságában, Isten erejében és bölcsességében részesültök, hogy a körülmények minden nehézségeivel szembenézhesetek.

Isten nélkül mi nem lennénk képesek szembenézni korunk nehézségeivel. Nekünk nem a hajdani vértanúk bátorságára és állhatatos-ságára lesz szükségünk egészen addig, amíg hozzájuk hasonló körülményekben nem találtatunk... Naponta meghatározott mennyiségű kegyelemre van szükségünk, az aznapi nehézségek leküzdéséhez. Így fogunk növekedni a kegyelemben és a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében; s ha jönnek a bajok, ha börtönfalak között kell majd élnünk Jézus hitéért és Isten szent Törvényének megtartásáért, „... életeden át tartson erőd”. Amennyiben az üldözések megismétlődnek, kegyelmet kapunk lelki erőnk újjáélesztéséhez, hogy igazi hősiességet tanúsíthassunk.

Naponta az erőnk Forrásának közelében kell tartózkodnunk. S amikor az ellenség sebes folyamként ránk tör, az Úrnak Lelke emel majd zászlót ellene. Isten ígérete, hogy az adott naphoz szükséges erő elegendő lesz, nagyon is bizonyos. Bizalommal teljesen tekinthetünk a

jövőbe, a mai napra kapott erő ismeretében. Egyre értékesebbek lesznek számunkra az Istennel szerzett, naponkénti tapasztalataink. Ne aggódjunk előre. Csak a mai szükségletekre gondoljunk... Az Úr a mi Támaszunk, a mi Istenünk, és erőnk a szükség idején. (MS 22, 1889)

6. szombat, 2013. november 9.

Győzelemből győzelembé

„Mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Ján 5,4)

Amikor a lelketek és Isten közé felhő kerül, amikor körülöttetek minden sötét és komor, amikor az ellenség kész megfosztani a lelket az Isten és az igazság iránti becsületes kapcsolattól, amikor a tévedés meggyőzőnek és vonzónak látszik, akkor eljött az ima és az Isten iránti hitünk kifejezésének ideje. (...) Ápolva a hitet, a lélek képes lesz maga fölé emelkedni, átjutni a pokol árnyékán, amelyet az ellenség vet a halhatatlanság koronájára vágyó lelkek útjára...

Jézus mondta: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok” (Márk 14,38). Vigyáznunk és imádkoznunk kell, mialatt a sátán a hitelenség felhőit húzza a fejünk fölé, melyben minden fellelhető rossz benne van, csakhogy rávegye az ember elméjét a kísértéseknek való engedésre. Az Isten és az ember között álló felhő azonban mindaddig nem burkolhatja be az embert és nem hatolhat be a lelkébe, ameddig ő maga meg nem nyitja az elméjét és a szívét annak sötét árnyai előtt. Isten angyalai az ellenség kísértéseinek veszélyes mocsárlázától megőriznek minden embert, aki felülkerekedik önmagán, a körülményeken és a környezetén, és minden fátyolon, ködön meg felhőn át Jézust igyekszik szemlélni, és hittel még a leg-sötétebb kísértéseken is áthatolni... Krisztussal egyesülve, minden szükséges erőt, amit kértek, meg is kaptok. Ő benne élve, férfiasan küzdhettek. Minél inkább hisztek és gyermekként ragaszkodtok Jézus Krisztushoz, annál képebbek lesztek hinni. Hitben álljatok. Csak hit által győzhetitek le önmagatokat. (...) Az önzés az a terület, ahol a sátán mindig összetalálkozik azokkal, akiket törbe akar csalni

és foglyul akar ejteni. De ha Krisztus igazsága él bennetek, erősek lesztek. Ha felemelt tekintettel szemlélték a megfeszített, feltámadt és mennyekbe emelt Krisztust, aki ott most Közbenjárónkként szolgál, akkor az Ő erejébe és eredményességébe kapaszkodva győzelmet arathattok. (Letter 30, 1896)

Egyetlen, valaha elért eredményt se hasonlíthatunk a hit győzelmeihez. Sohase szűnjetek meg a hitre támaszkodni. A hit a csatlódások közepette is győzelmet arathat, és győzelmet győzelemre halmozhat. (Letter 111, 1902)

7. szombat, 2013. november 16.

Az ima – az áldások csatornája

„És amit könyörgésetekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek.” (Máté 21,22)

Az ima a lélek lélegzése, minden áldás csatornája. Amikor a bűnbánó lélek, megértve mire van szüksége az embernek, utálva önmagát, imádkozni kezd, Isten látja a küzdelmeit, az összetűzéseit, és észreveszi őszinteségét. Az ember pulzusára helyezi az ujját, és szívének minden dobbanását figyeli. Az embert semmilyen érzés nem lelkesítheti, semmilyen indíték nem készíthet, semmilyen bánat nem szomoríthat, semmilyen bűn nem szennyezhet, semmilyen gondolat és szándék nem kerítheti uralmába úgy, hogy Ő ne tudna róla. Ilyenkor a lélek mérhetetlen áron nyert megváltást, ezért kimondhatatlanul szeretik...

Krisztusnak, a mi Megváltónknak (...) is voltak testi, betöltésre váró szükségletei, testi fáradalmai, melyeket le kellett küzdenie, és éppen a mennyei Atyjához intézett imái által nyert erőt a kötelességeihez és a bajok legyőzéséhez. Napról napra elvégezte a rá bízott lélekmentés kötelességét. Szíve gyengéd együttérzéssel fordult azok felé, akik megfáradtak és megterheltek. Éjszakákat töltött imában, amikor azokért könyörgött, akik kísértésben vannak...

A keresztyényhez szól a felhívás, hogy terhét – ima által – bízva Istenre, és erősen kötődjön Krisztushoz a hit kötelékével. Isten hatalmat

adott nekünk arra, hogy imádkozzunk, és kijelentette, hogy hallja azok imáját, akik az Ő mérhetetlen erejére támaszkodnak. Azok dicsőítik Őt, akik közelednek hozzá, akik hűségesen elvégzik szolgálatukat. „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Te benned bízok” (Ésa 26,3). A Mindenható kinyújtotta a kezét, hogy irányítson bennünket és vezessen, előre, előre! Előre, mondja az Úr; ismerem az eseteteket, és időben elküldöm a segítséget. Ne szűnjetek meg imádkozni. Higgyetek énbenem. Amikor nagy nevem dicsőségéért kéritek, megkapjátok. Megdicsőítem magam azok előtt, akik megbírálják tévedéseiket. Látni fogják az igazság dicső győzelmét. „És amit könyörgésetekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hiszték.”

Mekkora erő rejlik az igazi hitben és igazi imádságban! (R&H, 1900. október 30.)

8. szombat, 2013. november 23.

Nyitva az út az Isten trónja felé

„Tudom a te dolgaidat (íme adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet.” (Jel 3,8)

A hű Tanú kijelenti: „íme, adtam elődbe egy nyitott ajtót!” Adjunk hálát Istennek szívvel, lélekkel és hangunkkal; és tanuljunk meg közeledni Hozzá a nyitott ajtón át, bízva abban, hogy szabadon eléje járulhatunk a kéréseinkkel, mert Ő hallja és meghallgatja. Ha élő hittel támaszkodunk az Ő hatalmára, hogy segíteni fog, erőt nyerünk az Úr csatáihoz, és bízhatunk abban, hogy a győzelem biztosított. (SDA BC, VII., 960-961)

Akik igyekeznek húek maradni az Úrhoz, azok talán majd sok világi előnyök híján lesznek; újtjuk majd leszűkül, az igazság ellenségei akadályozni fogják a munkájukat, de nincs oly hatalom, mely bezárhatja az ajtót az Isten és e lelkek kapcsolata előtt. Csak a keresztyén zárhatja be ezt az ajtót a bűnnek való engedésével, vagy a mennyei világosság elutasításával. Ő maga fordítja el a fülét, hogy ne hallja az igazságot, és így megszakítja a kapcsolatot maga és Isten között. (...) Naponta meg

van a drága lehetőségünk arra, hogy kapcsolatba lépjünk Krisztussal, aki kinyitotta előttünk az ajtót. Az egész menny a rendelkezésünkre áll. Ha Isten engedelmes gyermekei leszünk, naponta új adag kegyelemben részesülhetünk. Bármilyen kísértés, baj és üldözés jelenik meg az utunkon, nem szabad elcsüggednünk. Sem ember, sem a sátán nem zárhatja be az előttünk megnyitott ajtót. (R&H, 1889. március 26.)

Bármikor megkísértetünk, a nyitott ajtót nézzük. Semmilyen hatalom nem rejtheti el előlünk a dicsőséget, amely a menny küszöbéről árad felénk, bevilágítva a létrát, amelyen felfelé kapaszkodunk; mert az Úr a saját erejéből adott nekünk erőt, a saját bátorságából adott bátorságot és világosságot a saját dicsőségéből. Amikor a sötétség erői legyőzetnek, amikor Isten dicsőségének fénye beragyogja a világot, mindent sokkal világosabban fogunk látni és érteni. Bár csak megérténénk, hogy Isten dicsősége vesz körül bennünket, hogy a menny sokkal közelebb van a Földhöz, mint ahogy gondoljuk, akkor a mennyre való felkészülésünk közben már az otthonainkban is mennyország lehetne. (7 SDA BC 961)

9. szombat, 2013. november 30.

Tanuljunk meg imádkozni

„Uram, taníts minket imádkozni!” (Lukács 11,1)

Krisztus ezt az imát (a Miatyánkot, Lukács 11,2-4) nem azért adta az embereknek, hogy formálisan ismételgessék. Csak be akarta mutatni vele, milyenek kell lenniük az imáinknak – egyszerűeknek, őszintéknek, átfogóknak. (MS 23, 1899)

„Sok ima hit nélkül hangzik el. Meghatározott szavakat ismételtetnek, de nincs benne igazi állhatatosság. Az ilyen imák tele vannak aggályokkal, bizonytalankodásokkal; nem hoznak könnyebbülést azoknak, akik imádkozzák, se másoknak vigaszt meg enyhülést. Az ima alakja megvan, de az ima lelkülete hiányzik, ami arra utal, hogy az imádkozó nincs tudatában a szükségleteinek...

Tanuljatok meg röviden, célirányúan imádkozni, éppen azt kérve, amire szükségetek van. Tanuljatok meg hangosan imádkozni ott,

ahol csak Isten hallhat benneteket. Imáitok ne legyenek látszólagosak, hanem őszinték, érzéssel teljesek, mint amikor a lélek éhezi az élet Kenyerét. Ha többet imádkoztunk volna a belsőszobánkban, felkészültebbek lennénk az értelmes, nyilvános imára. Az aggályokkal, bizonytalanságokkal teli imák eltűnnének. Ha testvéreinkkel együtt részt vennénk a nyilvános istentiszteleteken, vonzóbbá tehetnénk ezeket az istentiszteleteket; mert magunkkal hoznánk egy részét a mennyei légkörnek, s akkor az istentiszteletünk valóság lenne, nem forma... Amennyiben a lélek nem imádkozik eleget a belső szobában, hanem inkább hétköznapi dolgokkal foglalkozik, ez az ima-istentiszteleteken is meglátszódik.

A lélek élete az Istennel való szokásos beszélgetéseitől függ. A szükségletei nyilvánvalókká lesznek, és a szív megnyílik az új áldások fogadására. Hálaadás hangzik az őszinte ajkáról; a Jézustól nyert felüdülés a szavakból is kitűnik, meg az aktív jótétemény cselekedeteiben, a nyilvános istentiszteleteken. A szív megtelik Jézus iránti szeretettel, s ahol szeretet lakozik, ott az kifejezésre is jut. A belsőszobában mondott ima a belső életet tükrözi. Az Istent szerető szív vágyakozni fog Isten iránt, és szent bizalommal támaszkodik rá.

Tanuljunk meg értelmesen imádkozni, kéréseinket pontosan, világosan adjuk elő. Imádkozunk (...) ahogy érezzük, hogy kell, „mert igen hasznos az igaznak buzgósgásos könyörgése” (Jakab 5,16).” (R&H, 1884. április 22.)

10. szombat, 2013. December 7.

A kitartó, alázatos ima

„Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kéré, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig: És ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megtermé az ő gyümölcsét.” (Jakab 5,17-18)

„Illés tapasztalatában fontos tanulságokat kaptunk. Amikor Kármel hegyén esőért imádkozott, a hite próbára került, ő azonban kitartóan kérte Istent.” (SDA BC, II., 1034)

„Miközben Illés imádkozott, a szolgálja ügyeletet tartott. Hatszor jött Illéshez a jelentéssel: Semmi sem történik, felhő sincs és semmi jele az esőnek. A próféta azonban nem adta át magát a csüggedésnek. Megvizsgálta saját életét, hogy meglássa, hol mulasztotta el Istent magasztalni. (...) A szívében kutatva, önmagát egyre kisebbnek látta, a saját és Isten értékelése szerint is. Mintha semmivé vált volna, Isten meg mindenné, s amikor eljutott a pillanatra, hogy megtagadja magát, és ragaszkodik a Megváltóhoz, mint az igazság és erő egyedüli forrásához, megérkezett a válasz az imájára. Ilyen jelentéssel tért vissza a szolgálja: „Íme, egy kis felhőcske, mint egy embernek a tenyere, jó fel a tengerből!” (1Kir 18,44).

Olyan Istenünk van, aki nyitott füllel hallgatja imáinkat; s ha megpróbáljuk Őt szaván fogni, elismerően fog szólni a hitünkről. Azt akarja, hogy érdekeinket kössük össze az Ő érdekeivel, s akkor biztosan megáld bennünket; s miután elvettük az áldásait; a dicsőséget nem magunknak fogjuk tulajdonítani, hanem minden dicsőséget Istennek adunk. Isten nem mindig hallgatja meg imáinkat már aznap, amikor kimondtuk őket, mert ha így lenne, akkor mi azt hinnénk, hogy mindig minden áldását és hajlandóságát elnyerhetjük. Ahelyett, hogy megvizsgálánánk a szívünket és megállapítanánk, nem ápolunk-e valamilyen gonoszsgot, nem dédelgetünk-e valamilyen bűnt, mi hanyagokká válunk, és elfelejtenénk megérteni, hogy mindenben Tőle függünk...

Illés megalázkodott odáig, míg el nem jutott ahhoz az állapothoz, hogy a dicsőséget ne önmagának írja fel. Ebben az állapotban hallgatja meg Isten az imáinkat, mert ilyenkor Neki adunk minden dicsőséget. Csak Isten méltó a dicséretre.” (2 SDA BC 1034)

11. szombat, 2013. December 14.

Emlékek

„Sámuel pedig vett egy követ, és felállítá Mispa és Sén között, és Ében-Háezernek nevezte el, mert mondá: Mindeddig megsegített minket az Úr!” (1Sám 7,12)

Sokkal bátorítóbbak a személyesen elnyert áldások, mint azok az önéletrajzi művek, amelyek Isten ismert embereinek hitét és tapasztalatait tárják elénk. Amit személyesen tapasztaltunk meg az Isten által

megígért áldások elnyerésében, arra mindig emlékezni fogunk, akár szegények vagyunk, akár gazdagok, akár tanultak akár írástudatlanok, mindig magunk elé idézhetjük Isten szeretetének bizonyítékait. Isten jóságának, gondoskodásának és kegyelmének minden bizonyítékát élenken emlékezetünkben kell tartanunk. Isten azt szeretné, ha az Ő szeretetét és ígéréteit beíránk az elménkbe. Vigyázatok Isten drága kinyilatkoztatásaira, hogy egyetlen szó se fakuljon el vagy töröltessen ki.

Miután Izrael elhagyta Egyiptomot és különös győzelmeket aratott, emlékműveket emelt e győzelmekre való tartós emlékezésért. Éppen így rendelkezett Isten Mózes és Józsué által. Amikor az izraeliták jelentős győzelmet arattak a filiszteusok felett, Sámuel felállított egy emlékkövet, amelyet Ében-Háezernek nevezte el: „Mindeddig megsegített minket az Úr!”

A múltra emlékezve, és látva az új bajokat és a közelgő veszedelmet, vajon nem tehetnénk-e mi is meg, hogy a kétségbeesés helyett a múltra emlékezve mondjuk: „Mindeddig megsegített minket az Úr! Lelkemet Istenre bízom, az én hűséges Teremtőmre. A nehézségek közepette Ő megőrzi, amit a gondjaira bíztam.” (MS 22, 1889)

„Szemléljük a nagyszerű emlékműveket, melyek az Úr tetteire emlékeztetnek bennünket, amikor vigasztalt bennünket és megoltalmazott a pusztító kezéből. Frissítsük fel emlékeinket az Úr gyengéd gondoskodásairól – a letörölt könnyekről, az enyhített fájdalmakról, a szertefoszlott félelmeinkről és gondjainkról, a betöltött szükségleteinkről, a kiárasztott áldásiról – hogy általuk acélozzon bennünket mindarra, ami még előttünk van a zárandokutunk megmaradt szakaszán.” (SC 125)

12. szombat, 2013. December 21.

A megigazító hit

„Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róma 5,1)

A hit általi megigazulás sokak előtt titok. Isten megigazítja a bűnöst, amikor a bűnös megbánja a bűneit. A kereszten függő Jézust szemléli... a békéltető áldozatra néz, mint egyedüli reménységére,

megbánva a bűneit Isten előtt – mivel áthágta Isten országának Törvényét – és hittel ragaszkodva az Úr Jézus Krisztushoz, aki megmenthet bennünket, és megtisztíthat minden törvényszegéstől.

Krisztus közbenjárói szolgálata az ember törvényszegésekor, az ember bűnével, szenvedésével és nyomorával kezdődött el. Nem törölték el a Törvényt, hogy az ember ismét igaz legyen és felvehesse a kapcsolatot Istennel. Ellenben Krisztus felvette a Kezes és a Megmentő szolgálatát, bűnné lett az ember helyett, hogy az ember megigazuljon Isten előtt Abban, és Az által, aki egyenlő volt Istennel. Isten csak úgy igazíthatja meg, ha megbocsátja a bűneit, ha magára vállalja, amit az ember érdemel, és úgy viseltetik irányában, mintha valóban igaz lenne, mintha sohasem vétkezett volna, megajándékozva őt isteni hajlandóságával. Az ember csak Krisztus beszámított igazságával igazítható meg. Az Atya elfogadja a Fiút, és a Fiának békéltető áldozatával együtt a bűnöst is...

Ezrek hisznek az Evangéliumban és Jézus Krisztusban, mint a világ Megváltójában, akiket azonban ez a hit nem ment meg... Ők nem bánták meg a bűneiket, és nincs olyan hitük, mely megragadja Krisztust, mint személyes Megváltót, aki megbocsátja bűneiket; hitük nem indítja őket bűnbánatra.

A megigazító hit először mindig igazi bűnbánathoz vezet, majd jó cselekedetekhez, melyek ilyenkor a hit gyümölcsei. Nincs olyan megmentő hit, mely nem hoz jó gyümölcsöt. Isten ajándékba adta Krisztust a világunknak, hogy a bűnös helyettesévé váljon. Amint megmutatkozik a békéltető áldozat érdemeibe vetett igazi hit, s amint a bűnös elfogadja Krisztust személyes Megváltójának, abban a pillanatban igazul meg Isten előtt, mivel megkegyelmeztek neki. (MS 46, 1891)

13. szombat, 2013. December 28.

A korona előtt: kereszt

„De mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.” (2Tim 3,12)

Úgy tudjuk erősíteni a hitünket, és életre kelteni a szeretetünket, ha gyakran időzünk a kereszt tövében, és itt a Megváltó alázatosságáról

elmékedünk. Nézzétek a mennyei Nagyságot, hogyan szenved, mint egy bűnöző! A szeplőtlen tisztasága és háborítatlan igazsága nem oltalmazták meg őt a hazugságoktól és a szidalmaktól. Alázatosan viselte a bűneink ellen szóló ítéletet, s az életét adta, hogy bocsánatot kaphassunk, és örökké élhessünk. Készek vagyunk-e a lábnyomában járni? Az egyetlen ok, amiért nem részesülünk nagyobb üldöztetésekben, az, hogy az életünkben nem követjük elég hűségesen Jézus Krisztus példás életét! Biztosítlak benneteket, kedves testvéreim, ha úgy járnátok, amint Ő járt, gyorsan megtudnátok, mit jelent Ő érte üldöztetni és kínoztatni!

Ha abban bízunk, hogy koronát kapunk, akkor a keresztet is remélnünk kell. Legnagyobb bajok azoktól fognak származni ránk, akik vallásosnak tartják magukat. Ez a világ Megváltójával is így történt, ezért az Ő követőivel is így lesz. (...) Akik komolyan vágyakoznak az örök élet koronájára, ne lepődjenek meg, és ne csüggedjenek el, amikor a mennyei Kánaánba vezető úton, lépten-nyomon akadályokba ütköznek, és szenvedésekbe jutnak...

A Megváltó tudja, mi a legjobb a számunkra. Amikor szembenézünk a kételyekkel, nehézségekkel és bajokkal, akkor növekszik a hitünk. Az erény erőt gyűjt a kísértésnek való ellenálláskor. A hűséges katona élete csatákból és menetelésekből áll. Kedves zarándokok, nincs pihenés az örök Kánaán innenső oldalán! Ellenben, János apostol a szent látomásban, látja a nagy nyomorúságból érkezett lelkeket, fehér ruhákban és halhatatlan dicsőségtől megkoronázva állni Isten trónja körül. Akkor miért voltak a Földön a világ szeméttje? A vizsgáló ítéleten Isten megvizsgálta életüket és jellemüket, s a vizsgálóbíróság megváltoztatta az ő ellenségeik ítéletét. Istenhez és az Ő Szavához való hűségük bizonyított, s a menny nagy tiszteletben részesíti őket, mint olyanokat, akik győztek a bűn és a sátán felett. (R&H, 1883. aug. 28.)

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2013
Istentiszteleti használatra